

Arrest

**nr. 65 108 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 december 2009 en heeft zich op 8 december 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 december 2010 en 30 maart 2011.

1.3. Op 15 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitisch moslim afkomstig uit Dahaira, een dorp in Zuid-Libanon, gelegen op zo'n kilometer van de Libanees-Israëliëse grens. Begin 2009 werd u van aan de overkant van de grens benaderd door een zekere A.(...), die u vroeg om hem informatie door te spelen over het doen en laten van aanhangers van "Hezbollah" in uw regio. Gedurende de hierop volgende maanden speelde u deze man allerlei informatie door. Hiervoor ontving u een maandelijkse som van 1.500 \$. Begin augustus 2009 werd u door twee aanhangers van "Hezbollah" naar hun bureau in Jubein overgebracht. U werd er aangesproken op het feit dat u 's nachts op straat opgemerkt werd terwijl zulks verboden was. Zo'n week later werd u door een stel "Hezbollah"-aanhangers thuis opgepakt en werd naar het "Hezbollah"-bureau in Tyr overgebracht. U werd er ondervraagd over het feit dat u een bord met de beeltenis van Hassan Nasrallah verwijderd had van uw velden. Hierbij werd u door uw ondervragers geslagen. Op de avond van dezelfde dag werd u weer vrijgelaten. Zo'n week later werd u tijdens een ontmoeting met A.(...) aan de Libanees-Israëliëse grens door een groep "Hezbollah"-aanhangers betrappt. U werd opgepakt en werd hierbij zo hard geslagen dat uw arm brak. Vervolgens werd u naar een detentiecentrum van "Hezbollah" in Beirut overgebracht. Enkele uren later werd u naar een hospitaal overgebracht. U maakte er gebruik van de onoplettendheid van uw bewakers door via een raam het hospitaal te ontvluchten. Dankzij de hulp van uw kozijn dook u de volgende dag onder bij een kennis van een reisagent in Sabra. Gedurende de twee maanden dat u er onderdook vernam u er dat "Hezbollah"-aanhangers regelmatig uw thuisadres opzochten. Daarenboven werden de woningen van tal van dorpsgenoten en familieleden doorzocht om u op te sporen. Op 27 november 2009 vluchtte u via Syrië naar Istanbul. Verborgen in een vrachtwagen reisde u verder naar België om hier op 8 december 2009 asiel aan te vragen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de verklaringen die u tijdens het verloop van de asielprocedure aflegde niet consistent zijn.

Zo verklaarde u tijdens een eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat aanhangers van "Hezbollah" in augustus 2009 voor het eerst uw thuisadres bezochten. Hierbij werd u gemeld dat u zich de volgende dag op het bureau van "Hezbollah" in Jubein diende aan te melden. De volgende dag deed u zulks effectief (zie gehoorverslag CGVS, 16 december 2010, p.10). Bij een volgend gehoor daarentegen verklaarde u dat deze aanhangers van "Hezbollah" u meteen na dit bezoek aan uw thuisadres overbrachten naar hun bureau in Jubein (zie gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p. 2-3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u bij dit bezoek mogelijk opgedragen werd om zich de volgende dag op het bureau van "Hezbollah" in Jubein aan te melden en gaf te kennen dat u veel vergeten bent. Daarenboven verklaarde u dat sommige verklaringen die u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aflegde enkel bij benadering waar zijn (zie gehoorverslag CGVS 30 maart 2011, p. 3). Deze verklaring voldoet niet als uitleg voor deze discrepantie in uw verklaring.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u in augustus 2009 thuis opgepakt werd door een stel aanhangers van "Hezbollah". U gaf te kennen dat u bij deze aanhouding niet gehandboeid werd. Na deze aanhouding werd u naar het bureau van "Hezbollah" in Tyr overgebracht en werd er gedurende één nacht vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS, 16 december 2010, p. 6-7). Tijdens een volgend gehoor daarentegen verklaarde u dat u bij deze aanhouding wel degelijk gehandboeid werd. Daarenboven gaf u te kennen dat u reeds op de avond van dezelfde dag weer vrijgelaten werd (zie gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p. 3-4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden gaf u te kennen dat u bij deze aanhouding wel degelijk gehandboeid werd en voegde eraan toe dat u veel vergeten bent en zinnens bent om zulks door een arts te laten attesteren (zie gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p.4). Deze uitleg voldoet echter niet als verklaring voor deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Daarnaast verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in augustus 2009 door een groep aanhangers van "Hezbollah" betrappt werd terwijl u nabij de Libanees-Israëliëse grens overlegde met uw contactpersoon A.(...). U werd opgepakt en werd vervolgens gehandboeid en geblinddoekt overgebracht naar een detentiecentrum van "Hezbollah" in Beirut (zie gehoorverslag CGVS, 16 december 2010, p.7). Tijdens een volgend gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen ontkende u dat u bij uw overbrenging naar Beirut gehandboeid en geblinddoekt was (zie gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p.5). Gewezen op deze discrepantie verklaarde u dat u denkt dat u bij uw overbrenging naar Beirut niet gehandboeid werd omdat uw arm gebroken was (zie gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p.5). Deze uitleg strookt echter niet met de verklaringen die u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aflegde en waaruit blijkt dat uw arm pas na

uw overbrenging naar Beirut door uw ondervragers gebroken zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, 16 december 2010, p.8). Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat deze uitleg onafdoende is als verklaring voor deze discrepantie.

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat A.(...) u drie keer 2.500 \$ uitbetaalde (zie gehoorverslag CGVS, 16 december 2010, p.5). Bij een volgend gehoor daarentegen verklaarde u dat A.(...) u maandelijks 1.500 \$ betaalde en dat u in totaal 8.000 \$ à 10.000 \$ ontving (zie gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p.6). Gewezen op deze tegenstrijdigheid herhaalde u dat u maandelijks 1.500 \$ betaald werd (zie gehoorverslag CGVS, 30 maart 2011, p.6). Zulks biedt echter geen verklaring voor deze discrepantie.

Deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen, betreffende de kern van uw asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt dat u in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde rijbewijs en een uittreksel uit het bevolkingsregister tonen uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden in bovenstaande vaststellingen niet betwist. Het door u voorgelegde medische attest opgesteld door Dr. Erwin Groessens en een röntgenfoto bevestigen dat uw arm gebroken raakte maar bieden niet de minste aanwijzing over de manier waarop dit gebeurde. Het door u voorgelegde attest opgesteld door "mukthar" A.(...) S.(...) en het attest opgesteld door de voorzitter van de gemeenteraad van Dahaira zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Dergelijke documenten hebben enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker van mening is dat, gelet op het feit dat er in gelijkaardige gevallen geen eenheid van rechtspraak is vast te stellen tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers, zijn zaak dient behandeld te worden door de algemene vergadering, merkt de Raad op dat de wetgever in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) duidelijk omschreven heeft onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie het initiatief hiertoe kan nemen. De wet kent dit initiatief niet toe aan de partijen en bovendien licht verzoeker zijn bewering niet toe als zou in gelijkaardige gevallen geen eenheid van rechtspraak vast te stellen zijn tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers.

3. Over de gegrondheid van de zaak

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2, sub e) en 15, sub c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en de manifeste beoordelingsfout, voert verzoeker aan niet akkoord te kunnen gaan met de verwerping van zijn asielverzoek aangezien hij er omwille van zijn uitgebreide persoonlijke ervaring alsook de hedendaagse situatie in zijn land van overtuigd is dat zijn leven in gevaar is. Onder verwijzing naar een schrijven van dr. Van Nuffel betoogt verzoeker dat hij meermaals tijdens het gehoor heeft opgemerkt dat hij veel vergeten is, waardoor hem de tegenstrijdige verklaringen niet kunnen verweten worden. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven en geen aandacht heeft voor het feit dat hij getraumatiseerd is.

Verzoeker stelt dat de weigeringsbeslissing niet afdoende gemotiveerd is en argumenteert met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat het niet noodzakelijk is dat een persoon specifiek dient te worden geïdendeerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden aangezien bij wijze van uitzondering dergelijke bedreiging wordt geacht aanwezig te zijn bij willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker besluit dat de Raad de artikelen 2 en 3 van het EVRM dient te controleren, en er anders over oordelen een schending zou uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing is.

Aan het verzoekschrift wordt een medisch attest van psychiater H. Van Nuffel van 8 april 2011 toegevoegd.

3.2. Zo verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen juridische procedure is, maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken. Verzoeker licht overigens niet toe op welke wijze de rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

3.3. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt zijn asielaanvraag niet geweigerd omdat ze geen verband houdt met de criteria van het vluchtelingenverdrag, doch wel omdat (i) hij inconsistente verklaringen aflegde over het tijdstip waarop hij door aanhangers van Hezbollah naar hun bureau gebracht werd, of hij al dan niet gehandboeid werd bij de aanhouding door aanhangers van Hezbollah in augustus 2009, of hij een nacht werd vastgehouden en of hij gehandboeid en geblinddoekt naar een detentiecentrum van Hezbollah werd overgebracht en omtrent de bedragen die hij door A. werd uitbetaald, (ii) zijn rijbewijs en uittreksel uit het bevolkingsregister slechts zijn identiteit en afkomst aantonen die niet worden betwist, (iii) het medische attest en de röntgenfoto bevestigen dat zijn arm gebroken raakte maar geen aanwijzing geeft over de manier waarop dit gebeurde, (iv) en de attesten van de mukhtar en van de voorzitter van de gemeenteraad van Dahaira enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten die hij aanhaalt niet bewijst en de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Hij beperkt zich, onder verwijzing naar een medisch attest van dr. Van Nuffel, tot de bewering dat hij veel vergeten is en dit meermaals opmerkte tijdens het gehoor. Wat de "aanmeldingsklachten" vermeld in het medisch attest van dr. Van Nuffel betreft, stelt de Raad vast

dat deze problemen een hoog gesolliciteerd gehalte hebben, temeer de beweerde psychische problemen en tremoren in hoofde van verzoeker zich blijkbaar pas manifesteerden na de gehoren op het Commissariaat-generaal. Immers uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag indiende op 7 december 2009 en derhalve meer dan één jaar wachtte om een psychiater te raadplegen, hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zonder enig probleem de vragenlijst ter voorbereiding van zijn gehoor invulde, hij twee keer bij het Commissariaat-generaal werd gehoord en slechts melding maakt dat hij in Libanon kalmeermiddelen nam nadat hij tijdens het tweede gehoor wordt geconfronteerd met grove en manifeste tegenstrijdigheden, en tijdens de gehoren er op geen enkel moment sprake geweest is van een “depressieve chaotisch sprekende jongeman” die “last heeft van tremoren” en “misschien zwakbegaafd is”, en dit terwijl hij de bijstand genoot van een raadsman die op het einde van het tweede gehoor enkel stelt dat gepoogd zal worden een attest neer te leggen van de “medische moeilijkheden die KV inroept”. Bij de lezing van het eerste gehoorverslag valt duidelijk op dat verzoeker zonder enige aarzeling zijn regio van herkomst schetst waarbij hij ook toelichtingen geeft over de controle door het “SLA” van de zuidelijke regio tot 10 jaar geleden en de oorlog van 2006 tussen Hezbollah en het Israëlische leger. Tijdens dit gehoor geeft hij ook de namen van de plaatselijke verantwoordelijke van Hezbollah en geeft hij een uiteenzetting over de wijze waarop hij A. heeft ontmoet en hoe hij door Hezbollah is betrapt. Gelet op deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat het medisch attest geen verklaring kan bieden voor de vele manifeste incoherenties in verzoekers relaas. Daarenboven kan verzoeker niet overtuigen dat hij door Hezbollah zou zijn beschuldigd van spionage voor Israël, gearresteerd en gemarteld waarbij zijn arm werd gebroken, en hij er tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis in slaagt om te ontsnappen, zijn neef, die gendarme is in Beirut, te bellen en deze laatste hem de volgende dag, nadat verzoeker, zwaar gewond, de nacht op straat doorbracht, ophaalde waarna hij twee maanden ondergedoken bleef alvorens naar België te vluchten. Gelet op politieke situatie en de gekende vijandschap tussen Hezbollah en Israël en de daarmee gepaard gaande zware straffen op spionage voor Israël, is de Raad van oordeel dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker, beschuldigd van spionage, in de mogelijkheid zou zijn geweest om te ontsnappen, temeer hij naar zijn zeggen op dit moment reeds zwaar was gemarteld, en dat zijn neef, die gendarme is, het risico zou nemen om zomaar verzoeker te helpen, laat staan dat deze laatste niet zou zijn ondervraagd over verzoekers verdwijning. De Raad is derhalve van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers opgediste relaas. In de mate verzoeker nog verwijst naar het letsel aan zijn arm, wijst de Raad erop dat het medisch attest die daarvan wordt voorgelegd niet aantoonbaar is, wanneer en in welke omstandigheden verzoeker dit letsel heeft opgelopen.

3.6. Wat betreft verzoekers opmerking dat hij er niet alleen op basis van zijn uitgebreide persoonlijke ervaring van overtuigd is dat zijn leven in gevaar is, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog ernstige misbruiken bestaan, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat een kandidaat-vluchteling in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, maar dat deze vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond, hetgeen verzoeker in casu niet heeft gedaan.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing omtrent de door hem neergelegde documenten, met name zijn rijbewijs, een uittreksel uit het bevolkingsregister, een medisch attest van dr. E. Goessens, een röntgenfoto, een attest van de mukhtar en een attest van de voorzitter van de gemeenteraad van Dahaira, niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.9. Waar verzoeker opmerkt dat de weigering van de subsidiaire bescherming niet afdoende gemotiveerd is en dat enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonbaar is dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent echter niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, §2, a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico

op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, en foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

De Raad benadrukt dat om voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet - dat de omzetting naar Belgisch recht is van de richtlijn 2004/83EG – in aanmerking te komen de aanvrager het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst moet aantonen. De Raad stelt vast dat verzoeker aanvoert dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn, doch dat hij deze bewering niet concreet toelicht. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, met name zijn vrees voor vervolging vanwege de Hezbollah, dient te worden opgemerkt dat naar aanleiding van bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoeker opmerkt dat bij wijze van uitzondering een bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, kan geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land/gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen, en zich derhalve beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker niet in concreto aantoont dat de huidige situatie in Libanon voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

3.11. Aangaande de door verzoeker opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet aanwijst hoe dit beginsel in casu werd geschonden. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op alle gegevens uit het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker uitgebreid op het Commissariaat-generaal werd gehoord en dit in het bijzijn van een tolk en zijn raadsman zodat het zorgvuldigheidsbeginsel door de commissaris-generaal wel degelijk in acht werd genomen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS